

VRAŽDAPLÁN

Karel C. Grig

KNIHA ZLÍN
2017

Copyright © Karel C. Grig, 2017

ISBN 978-80-7473-525-7

1

Nad spícím městem pluly mračné cáry, měsíční kotouč dva dny po úplňku nasvěcoval scénu jen chvílemi. Podél betonových soklů budov se na zprohýbané a popraskané dlažbě prorostlé trsy trávy a plevele míhala rychlými skoky kuní samička větřící kořist v přeplněných odpadkových koších. Vyhýbala se osvětleným místům, občas se na okamžik zastavila a svýma bystrýma očkami zkontrolovala, zda jí něco nehrozí. Přeběhla nechráněný úsek průchodu, zajela za roh do bezpečí tmy, vzápětí zděšeně zavřeštěla, odskočila a prchala bezhlavým tryskem...

Ela přešla travnatý pás po blátivé cestě s vyčnívajícími kameny, pak zabočila na hrbolatém vytlučném asfaltu do betonové soutěsky mezi zadním traktem prázdného obchodního střediska a jedním z křídel vysokého panelového domu. Bydlela v jeho jedenáctém patře.

Kolik let už po téhle cestě chodila ve dne i v noci a pokaždé měla co dělat, aby ji v lodičkách zdolala bez upadnutí nebo aspoň zvrtnutí kotníku. Nedávno se na to zeptala jednoho osamělého zákazníka u pultu. Pověděl jí, stejně jako spousta jiných před ním, proč pije – příčinou byla samozřejmě nějaká žena, ale důvod už zapomněla – a z řeči vyplynulo, že je architekt.

„Dokážete mi laskavě vysvětlit, proč neumíte na sídlišti udělat chodníky tak, aby si lidi nemuseli vyšlapávat svoje vlastní?“

„S největší radostí,“ usmíval se, „plochy mezi baráky by se nejdřív měly oset trávou, aby si v ní lidi vyšlapali

pěšiny. No a podle těch by se pak měly položit chodníky. Jenže tohle se nedělá. Není čas... Poslyšte, víte, že modrooké černovlásky jsou velice vzácný druh?“ dodal ještě, z opilosti už trochu zadržával v řeči.

„Vím,“ odsekla. „Už to od vás slyším potřetí.“

Tušila, že s těmi chodníky si nejspíš dělal legraci, ale přestože byl na její vkus trochu starý, docela se jí líbil. Jednak jí dal velké spropitné, ale hlavně zůstal slušný, i když mu odmítla poskytnout číslo svého telefonu. Na to je vždycky dost času. Uvidíme, jestli se ještě ukážeš, hochu...

Klapot jejích podpatků na drsném betonu vracela a násobila ozvěna, poryvy teplého větru se opíraly do uvolněných reklamních tabulí a rozechvívaly je do zpěvu meluzíny, občas jako třesk činelů zazněl silný úder plechu o kovovou konstrukci. V zaprášených koutech průchodu roztáčely vzduchové víry taneční rej chrastících plastových kelímků s šustícími mikrotenovými sáčky. Větrné nárazy střídalo bezvětří s téměř absolutním tichem. Zdálo se jí to? Jako by někde blízko vyvřísklo dítě. Zastavila se, naslouchala... Ne. Nejspíš se zase mrouskají kočky. Ty jejich skřeky člověka někdy budí i ze spaní.

Podvědomě zrychlila chůzi; dojít ke vchodu do domu jí bude trvat jen pár sekund, pak vyběhnout osm schodů, odemknout...

Temnotě klikaté soutěsky lemované osleplými skly výkladů chabě odporovalo jen špinavé nažloutlé světlo veřejného osvětlení na jejím vzdáleném konci. Ela se při chůzi rozhlížela, současně šátrala rukou v kabelce, aby vylovila klíče. Na zlomek vteřiny ji zaujal její vlastní dlouhý stín, pak leknutím strnula.

Ze tmy jednoho z pomočených zákoutí zadního traktu obchodu se odloupla postava jako silueta z černého divadla a současně Ela zahlédla její odraz ve skle protějšího výkladu. Statná mladá žena pevné štíhlé postavy

nebyla žádný strašpytel, fyzickému násilí se dokázala účinně bránit, teď ale zůstala stát ochrnutá děsem. Špičaté uši, chůze jako nahrbený lidoop. Co to může být? Nějaké příšerné zvíře?

Rozběhla se, utíkala ze všech sil, ale přitom měla pocit jako ve snech, které se jí často zdály: běží, ale nohy má jako svázané, nehýbe se z místa. Ve skle naproti ještě stačila zahlédnout úšklebek pod maskou Batmana, z posledních sil vykřikla, tvor po ní vzápětí chňapl. Snažila se mu vytrhnout, ale sevřel ji ze zadu tak, že se nemohla ani pohnout. Obrovskou pravou prackou ji zepředu chytil za rozkrok, zabořilo to, jako by do ní chtěl vniknout prsty, levým předloktím jí přimáčkl krk dřív, než ze sebe stihla vydat další zvuk. Téměř ji zvedl ze země, smýkl s ní stranou, ale podařilo se jí zůstat k němu otočená zády, klečela na rozbitých kolenou opřená dlaněmi o betonovou dlažbu. V temném zrcadle výkladu zahlédla svou hlavu vyvrácenou v zoufalém zápase. Zabije mě, nebo jen znásilní? Před očima jí prolétl obraz z nějakého přírodopisného pořadu, kde lvice srazila antilopu, ta se snažila zvednout a uniknout, viděla velké vyděšené oko a usmívající se kočku jistou si svou kořistí. Proboha, to mě nikdo nezaslechl? Je sem vidět ze stovky oken. Nikdo se nepodívá? Nikdo nezařve, nezavolá policii? Až teď si všimla, že ten maskovaný tvor má na sobě jen koženou vestu a jinak je nahý, jedním trhnutím z ní serval sukni i s kalhotkami, vyhrnul jí blůzu, pocítila, jak se k její kostrči tiskne ztopořeným obrovským penisem, jak jím po ní převaluje sem tam; instinktivně sevřela stehna jako v křeči, očekávala surový tlak a bolest, ale tvor se náhle vzepjal a vyvrcholil na její záda v záškubech celého obrovského páchnoucího těla.

Nehýbala se, stačí malý pohyb a zlomí jí vaz.

Ochabla, předstírala, že omdlela, k tomu ostatně neměla daleko, a zrůda ji pustila. Do přízračného kvílení

meluzíny slyšela chroptivé funění. Téměř utopená v moři děsu zamířila pomalu k hladině. Vyvázne? V tu chvíli se zrychlené supění přiblížilo k jejímu uchu, ucítila smrdutý dech, obluda olízla její ušní lalůček a sála jej tvrdými rozpraskanými rty.

Znovu se zvedl vítr, vmetl do Eliny tváře oblak prachu, ostrá písková zrníčka bodala jako desítky malých žihadel, vzápětí všechno přehlušila prudká bolest, a než stačila vykřiknout, ztratila vědomí.

2

Eda se ztěžka shýbl.

Ráno se ohnul nad vanou, jedna z meziobratlových plotének se nepatrně vychýlila a od té chvíle ho při každém pohybu střelila do beder ochromující bolest.

Položil na vyleštěný kámen růži, pomalu a opatrně se narovnal a ještě chvíli postál na písčité cestičce, než zamířil k hlavní bráně městského hřbitova. Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy. Vždycky když branou procházel, otočil se a přešel očima po nápisu nad sebou. Zní to vznešeně, snad i moudře, ale je to banalita, pomyslel si.

Prošel parčíkem do klidné uličky plné stojících aut. Ústila do rušné ulice přímo naproti jeho bývalému pracovišti. Zastavil se u místa, kde se to před lety stalo. Andrea nastartovala, couvla, netušila, že se na levé zadní kolo namotává tenké lanko... Pod vozem vybuchla nálož. Fungovala jako směrovaná mina, která prorazí spodek vozu a exploduje uvnitř. Krvavý chuchvalec, ve který ve zlomku vteřiny promění energie výbuchu lidské tělo, se rozlétl po okolí spolu s tisíci skleněných krychliček z roztrštěných autoskel. Bylo to jeho auto a jeho sekretářka.

Volali ze školky; její holčička na pískovišti blinká a má teplotu. Slyšel ten hovor, položil před ni na stůl svoje

klíčky, aby dcerku odvezla k babičce. Nestalo se to poprvé. Její vděčný pohled bude mít před očima do konce života; tiché poděkování za to, že ji poslal na smrt. Věděl, kdo to udělal. Věděl, kdo poslal toho, co to udělal, ale nedostal ani jednoho z nich.

Při dnešní snídani se mu ozval bývalý kolega. V noci přepadli Elu, barmanku z Infarkt baru. Našli ji ležet na chodníku v bezvědomí, silně krvácela z ukousnutého ucha, ale přežije to.

Eda předpokládal, že to s ním chtějí na kriminálce probrat, pozvání k návštěvě ale při rozhovoru nepadlo a on se nechtěl vnucovat. Přesto mu to nakonec nedalo, rozhodl se za svými dřívějšími spolupracovníky zajet a spojit to s návštěvou hřbitova.

Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy. Přesl ulici, došel skoro až ke služebnímu vchodu, vstoupil na první schod, ale pak se zastavil, obrátil se a odcházel. Chtěli ho asi jen varovat. O čem by si povídali? Nový šéf kriminálky, Edův nástupce, bude z jeho návštěvy ve stejných rozpacích, jako býval Eda při návštěvách svého předchůdce. Chlapi budou vyzvídat, jak je na tom dcera a jak on zvládá hlídat vnoučata. Nebo se naopak nezeptají a bude to ještě rozpačitější. Ještě jednou přejel pohledem budovu, kde kdysi trávil víc času než doma, a zamířil ke svému vozu.